

C/2025/94

6.1.2025

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2024 r. – VTB Bank/EBC

(Sprawa T-568/24)

(C/2025/94)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VTB Bank PAO (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: G. Müller, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 sierpnia 2024 r. w sprawie cofnięcia OHW SE w likwidacji zezwolenia ECB-SSM-2024-DE-20 WHD-2023–0011;
- nakazanie stronie pozwanej udzielenia skarżącej, zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014⁽¹⁾, dostępu do akt postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w pierwszym żądaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: brak wysłuchania i udziału w postępowaniu skarżącej jako większościowego akcjonariusza OWH SE w likwidacji w odniesieniu do decyzji o likwidacji OWH SE [dawniej VTB Bank (Europe) SE] oraz podczas przygotowywania decyzji o cofnięciu zezwolenia.
2. Zarzut drugi: naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej

Skarżącej nie przyznano prawa dostępu do akt przed wydaniem decyzji o cofnięciu zezwolenia. Wnosi ona zatem w ramach postępowania sądowego o przyznanie jej prawa dostępu do akt sprawy, ponieważ tylko w ten sposób może ona skutecznie bronić się przed podjętym wobec niej środkiem w postaci cofnięcia zezwolenia. W tym celu powołuje się ona wyraźnie na prawo dostępu do akt przewidziane w art. 32 rozporządzenia (UE) nr 468/2014.

3. Zarzut trzeci: błąd w szczegółach uzasadnienia decyzji

Skarżąca krytykuje oba motywy decyzji o cofnięciu zezwolenia, na które powołuje się pozwana.

Decyzja o likwidacji OWH SE została najpierw wydana niezgodnie z prawem, a kryterium zawarte w § 35 ust. 2a Gesetz über das Kreditwesen (ustawy o działalności kredytowej, Kreditwesengesetz – KWG)⁽²⁾ nie ma już zastosowania ze względu na taką przymusową likwidację. Pozwana wydała decyzję nieproporcjonalną, ponieważ wystąpiła wyjątkowa sytuacja, a ponadto nie było już zagrożenia ze względu na skuteczne środki podjęte przez Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin – federalny organ nadzoru finansowego).

Ponadto pozwana błędnie skorzystała ze swoich uprawnień dyskrecyjnych, powołując się na § 35 ust. 2 pkt 3 KWG, ponieważ cofnięcie zezwolenia nie było już konieczne ze względu na środki przyjęte przez BaFin. Cofnięcie zezwolenia nie jest ponadto właściwe ze względu na z konieczności tymczasowy charakter sankcji, ponieważ ma ono na celu ostateczne zaprzestanie działalności gospodarczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

⁽²⁾ Kreditwesengesetz w brzmieniu nadanym obwieszczeniem z dnia 9 września 1998 r. (BGBl. I s. 2776), ostatnio zmienione przez § 6 ustawy z dnia 22 grudnia 2023 r. (BGBl. 2023 I nr 411).

4. Zarzut czwarty: stojące w sprzeczności prawo międzynarodowe

Republika Federalna Niemiec i ZSRR, jako poprzednik Rosji, zawarły już w 1989 r. umowę o ochronie inwestycji, która chroni inwestycje inwestorów każdej ze stron. Cofnięcie zatwierdzenia i wynikające z tego wyłączenie bez odszkodowania naruszają w szczególności klauzulę największego uprzywilejowania zawartą w tym traktacie międzynarodowym, zawartą również w porozumieniu GATS przyjętym przez Unię Europejską.
